

HỒI THỨ NHẤT

NHỮNG HUYỀN BÍ SAU NÚI VÔ LƯỢNG

Một luồng ánh sáng xanh lóe ra, cây kiếm Thanh Cương nhằm thẳng vai bên trái gã đứng tuổi phóng tới lẹ như chớp làm cho gã không kịp vung kiếm lên gạt, vội né tránh. Mũi Thanh Cương đi trệch sang bên phải gần sát cổ thì bỗng đánh choang một tiếng, cây Thanh Cương đụng mạnh vào thanh trường kiếm của gã đứng tuổi đưa thẳng lên đỡ. Dư âm chưa tắt, ánh kiếm lập lòe, mới chớp mắt mà hai bên đã thay đổi thế kiếm đến bảy đường. Vụt một cái, thanh trường kiếm của gã lớn tuổi nhằm giữa mặt gã trẻ tuổi chém xả xuống. Gã trẻ tuổi né sang bên hữu tránh khỏi, rồi tiện tay trái lao cây Thanh Cương như gió chém tạt sang chân gã đứng tuổi. Đã đến lúc hai gã đánh mau, đỡ lẹ, bằng những đường kiếm hiểm hóc, quyết liệt tưởng chừng như cuộc đấu ăn thua trí mạng.

Trong luyện võ sảnh, ngồi chính giữa là một ông già, tuổi ngoài năm mươi, giơ tay lên vuốt chòm râu dài ra chiều đắc ý. Ngoài hai mươi tên đồ đệ vừa nam vừa nữ đứng châu hầu hai bên, ai nấy chăm chú theo dõi cuộc đấu kiếm ngoài võ trường. Bên hành lang phía tây, trên mười người khách ngồi trên ghế lót đệm găm xem cuộc đấu, nhìn không chớp mắt.

Ngoài võ trường một lớn, một nhỏ giao đấu đã ngoài bảy mươi thế kiếm. Bên nào cũng giở những thế kiếm hiểm ác với ý định hạ đối phương cho lẹ. Hai bên đang ở thế quân bình, không phân hơn kém, đột nhiên gã đứng tuổi vung lên một đường kiếm, dùng sức quá mạnh, xiêu hẳn người đi, dường như sắp té nhào.

Trong đám khách ngồi xem, một cậu nhỏ mặc áo trắng thấy vậy bất giác phì cười. Nhưng cậu biết ngay thế là thiếu lịch sự, vội lấy tay che miệng.

Ngay lúc ấy, ngoài võ trường gã trẻ tuổi cầm kiếm quát vào lưng gã đứng tuổi. Gã này thừa thế xoay mình lại, tiện đà cầm thanh trường kiếm vừa chém vừa quát một tiếng "Mau". Nhất kiếm đến nhanh như chớp, gã trẻ tuổi không tài nào tránh kịp, bị chém trúng vào bắp vế bên trái. Bị thương gã bước loạng choạng, phải chống kiếm xuống đất mới đứng vững lại được. Gã trẻ tuổi toan đấu nữa, nhưng gã đứng tuổi đã tra kiếm vào bao tươi cười hỏi:

-Chử sư đệ! Ngu huynh cảm ơn sư đệ đã nhường cuộc thắng cho. Sư đệ có đau không?

Gã trẻ tuổi họ Chử, sắc mặt nhợt nhạt, mím môi đáp:

-Đa tạ Cung sư huynh có lòng tốt đã nhẹ đòn cho.

Ông già râu dài vẻ mặt hớn hởi, mỉm cười nói:

-Phe Đông thắng cuộc này nữa là ba. Vậy được ở lại Cung Kiếm Hồ năm năm nữa. Tân sư muội có ý kiến gì nữa chẳng?

Một vị đạo cô đứng tuổi ngồi ở mé tây nhà luyện võ sảnh có vẻ bức tức, nén giận đáp:

-Tả sư huynh khéo rèn được đồ đệ xuất sắc. Nhưng năm năm vừa qua chẳng hay sư huynh đã nghiên cứu tinh vi được điều bí ẩn ở núi Vô Lượng chưa?

Ông già râu dài trừng mắt nhìn đạo cô nói:

-Sư muội quên lẽ lối của phái ta rồi sao?

Đạo cô đành chép miệng một cái rồi không nói gì nữa.

Ông già họ Tả, tên gọi Tả Tử Mục, khách giang hồ tặng cho ông cái ngoại hiệu là "Nhất kiếm trấn Thiên Nam", chưởng giáo phe Đông phái Vô Lượng Kiếm, còn vị đạo cô kia đạo hiệu là Song Thanh, biệt hiệu là "Phản quang tróc ảnh", cầm đầu phe Tây phái Vô Lượng kiếm. Nguyên phái Vô Lượng kiếm chia làm ba phe: phe Đông, phe Nam và phe Tây. Nhưng phe Nam suy sụp từ lâu rồi chỉ còn hai phe Đông và Tây là hưng thịnh và có lắm nhân tài. Phái Vô lượng kiếm sáng lập từ triều Hậu Đường đời Ngũ Đại, đến đầu đời Tống thì chia ra ba phe. Cứ năm năm thì đồ đệ cả ba phe hội họp ở cung Kiếm Hồ trên núi Vô Lượng để đấu kiếm với nhau, phe nào thắng thì được ở cung Kiếm Hồ năm năm, đến năm thứ sáu lại mở cuộc đấu. Mỗi kỳ đấu gồm năm trận, hễ thắng ba là được. Trong khoảng thời gian năm năm, phe thua dĩ nhiên là phải cố gắng tập rượt để kỳ sau rửa hận, mà phe thắng cũng chẳng dám chảnh mắng chút nào. Mấy chục năm nay, phe Nam chẳng bao giờ được thắng cả, chỉ hai phe Đông và Tây ăn thua với nhau. Từ ngày Tả Tử Mục và Song Thanh lên nắm quyền chưởng giáo thì phe Đông thắng được hai kỳ, phe Tây được một. Trong kỳ này, tới trận gã họ Cung phe Đông đấu với gã họ Chử phe Tây là trận thứ tư, Cung thắng thế là phe Đông được ba, như vậy trận thứ năm không cần phải đấu nữa, đằng nào phe Đông cũng thắng rồi.

Phái Vô Lượng kiếm nổi tiếng trong đám giang hồ đã lâu. Nhờ ở thế lệ năm năm một lần đấu mà dư trăm năm nay kiếm thuật nghiên cứu ngày một tinh vi hơn và tiến bộ rất nhiều. Phái này chỉ tranh đấu với nhau, ít khi gây thù oán với khách giang hồ để phát sinh xung đột đến phải vong mạng. Những tay cự phách đều tồn tại cho đến lúc thọ chung vì thế mà bảo toàn được nhân tài. Còn một lẽ nữa là: sự thắng bại trong các cuộc đấu có quan hệ rất lớn đến thể diện phe mình tất nhiên thầy truyền thụ cho trò lúc nào cũng phải gắng sức hết lòng, trò luyện tập chẳng kể gì ngày hay đêm nữa. Mỗi thế hệ lại sáng chế hay cải thiện thêm phép đánh.

Các tân khách ngồi ở hành lang phía Tây, những tay nổi tiếng trong võ lâm mà hai phe mời đến chứng kiến để làm trọng tài có tám vị đều là những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm ở Vân Nam, nếu không phải là những tay võ nghệ siêu

quần thì cũng là những bậc đạo cao, đức trọng cả. Chỉ mình chàng thiếu niên mặc áo trắng, ngồi ghế sau chót là hạng không có tên tuổi gì. Mà cũng chỉ mình chàng dám bật lên tiếng cười chế nhạo lúc gã họ Cung giả vờ trượt chân trong cuộc đấu với gã họ Chữ.

Chàng thiếu niên này theo võ sư Mã Ngũ Đức ở phủ Phổ Nhị tỉnh Vân Nam. Mã Ngũ Đức nguyên là một nhà buôn trà lớn, vốn hiếu khách từ thuở nhỏ, tính tình theo nếp Mạnh Thường Quân, bao nhiêu khách giang hồ hoặc phiêu lưu mãi võ đến đều được Mã tiếp đón rất nồng hậu, vì vậy mà được các phái võ lâm rất kính yêu, còn về võ công thì Mã không có gì đặc sắc. Lúc Mã Ngũ Đức giới thiệu chàng thiếu niên áo trắng kia họ Đoàn, hoàng tộc nước Đại Lý, Tả Tử Mục đã chả thềm để ý vì Tả tưởng chàng là đồ đệ Mã Ngũ Đức thì chính võ công Mã còn chưa vào đâu, huống chi là đồ đệ Mã nên Tả hà tiện cả đến câu xã giao tầm thường, chỉ chấp tay rồi khinh khỉnh dẫn vào ghế ngồi. Ngờ đâu anh chàng ngốc nghếch chẳng biết trời đất gì, thấy đồ đệ Tả Tử Mục giả vờ trượt chân liền phì cười chế nhạo.

Vừa thấy phe Đông phái Vô Lượng Kiếm thắng trận đấu thứ ba, những trọng tài như Liễn Chi Hư: đại đệ tử phái Điểm Thương, Lăng Tiêu Tử: đạo nhân chùa Ngọc Chân núi Ai Lao, Già Diệp thiền sư chùa Đại Giác, Mã Ngũ Đức thì nhau quay vào chúc tụng Tả Tử Mục.

Tả Tử Mục tươi cười nói:

-Năm nay Tân sư muội đưa ra bốn tên đồ đệ, kiếm thuật khá lắm nhất là trận đấu thứ tư, bọn tôi thắng được là may. Chữ sư diệt nhỏ tuổi mà đã tới trình độ đó thì bước tiền đồ chưa biết đâu mà lường. Sau hạn năm năm này nữa hai phe chúng tôi chắc lại có phen đổi ngôi.

Nói xong cười khà khà một hồi rồi quay sang chàng thiếu niên họ Đoàn nói:

-Vừa nãy liệt đồ đánh dư đòn "Điệt phác bộ" để thủ thắng, dường như Đoàn thế huynh chê miếng đó dở quá. Vậy Đoàn thế huynh ra sân chỉ giáo cho y một vài miếng nên chăng? Người ta thường nói rằng dưới cờ một bậc danh tướng đâu có quân hèn. Mã Ngũ ca oai danh lừng lẫy khắp Vân Nam, môn đồ người quyết không phải tay vừa.

Mã Ngũ Đức hơi đỏ mặt vội đáp:

-Đoàn huynh đây không phải là đồ đệ ngu huynh đâu. Ngu huynh kiếm thuật tầm thường dám đâu nhận làm sư phụ ai trước mặt quý vị đây. Tả hiền đệ chẳng nên buông lời diễu cợt. Nguyên Đoàn huynh qua chơi tẻ xá, nhân nghe tin hai phe trong tôn phái có cuộc đấu kiếm cho là một cơ hội để mở rộng tầm nhìn quang, liền theo ngu huynh tới đây mà thôi.

Tả Tử Mục nghĩ thầm: tưởng y là đồ đệ Mã Ngũ Đức thì mình còn nể mặt, không nỡ tuyệt tình, nếu chỉ là kẻ xã giao thì hà tất mình phải e dè nữa? Kẻ nào cả

gan dám đến cung Kiếm Hồ ngạo mạn mà mình không bơi gio trát trấu vào mặt, cứ để nó xuống núi tự nhiên thì còn chi là thể diện Tả Tử Mục này nữa. Nghĩ vậy Tả liền cười nhạt hỏi:

-Xin Đoàn huynh cho biết đại hiệu là gì, môn hạ các cao nhân nào?

Chàng thiếu niên đáp:

-Ngu hạ họ Đoàn tên Dự, vắn vắn có thể thôi, chả có đại hiệu chi ráo, mà cũng chẳng tầm thầy học võ chi hết. Ngu hạ phải cái tật hễ thấy người té nhào thì bất luận là té thật hay té giả vờ cũng phải phì cười chứ không nín được.

Tả Tử Mục thấy chàng ăn nói vô lễ, không còn ra thể thống gì nữa, bất giác tức giận hỏi:

-Làm sao mà phải phì cười?

Đoàn Dự mở quạt giấy ra phe phẩy, lững lờ đáp:

-Người ta đứng hay ngồi thì có gì mà cười, nằm trên giường cũng chẳng có chi đáng cười, chứ nằm lăn xuống đất thì phải cười chứ sao?

Tả Tử Mục nghĩ mình đường đường là bậc tôn sư một phái võ có danh tiếng, mà một thằng bé chưa ráo máu đầu dám ăn nói mỗi lúc một thêm hỗn xược với mình thì tức khí đưa lên tận cổ, nhưng phải cố giữ vẻ trầm tĩnh, điềm nhiên, không tiện nổi hung quay sang hỏi Mã Ngũ Đức:

-Mã Ngũ ca! Đoàn huynh phải chẳng là bạn thân với ngũ ca?

Mã Ngũ Đức một tay lịch duyệt giang hồ, nghe Tả Tử Mục hỏi vậy biết ngay là có ý trừng trị Đoàn Dự cho bõ ghét. Thực tình ra thì Mã cùng Đoàn Dự chỉ là chỗ sơ giao thôi, nhưng Mã vốn tính vui vẻ, dễ dãi, thấy Đoàn Dự xin theo đi không nỡ chối từ, bằng lòng ngay. Bây giờ trót xảy ra chuyện lời thôi, Tả Tử Mục lại là tay đao để, tưởng chẳng nên để Đoàn Dự bị vố đau, liền chậm rãi đáp rằng:

-Đoàn huynh với ta tuy không phải là chỗ thâm giao, ta cho chàng đi theo để có bạn đồng hành mà thôi. Nhưng ta xem thì chẳng qua chàng vì vô ý mà bật cười, chứ thật tâm không phải có ý chế nhạo Cung sư diệt. Thôi, hiền đệ bỏ qua việc đó đi! Ngu huynh đói lắm rồi! Hiền đệ có gì cho ăn uống thì sắp ra, để chúng ta được mừng hiền đệ mấy chén. Hôm nay là ngày vui mừng, hiền đệ chấp nhật với anh chàng trẻ người non dạ đó làm chi?

Tả Tử Mục nói:

-Đoàn huynh không phải là chỗ thâm giao với Mã Ngũ ca, vậy tiểu đệ không còn điều gì thắc mắc là sẽ đắc tội với ngũ ca nữa. Nào Nhân Kiệt đâu? Vừa nãy có người chê con đó, con ra thỉnh giáo đi!

Cung Nhân Kiệt, gã đứng tuổi đầu kiếm lúc nãy, thấy sư phụ ra lệnh liền với lấy thanh trường kiếm ra sân diễn võ đứng xoay chuôi kiếm lại, chấp tay vào nói với Đoàn Dự:

-Xin mời Đoàn quý hữu ra đây!

Đoàn Dự ngậy ngô hỏi lại:

-Người luyện kiếm phải không! Tốt lắm! Múa may đi ta ngồi đây coi được mà!

Chàng ngồi nghiêm nhiên nói vọng ra, chứ không thềm đứng dậy, Cung Nhân Kiệt đỏ mặt tía tai, tức giận dần giọng:

-Mi, mi... nói sao?

Vẫn một giọng khôì hài Đoàn Dự đáp:

-Ta thấy mi cầm kiếm ra sân diễn võ, vung qua vung lại ta biết mi luyện võ, còn chờ gì nữa? Không múa đi cho chúng ta coi?

Cung Nhân Kiệt quát lớn:

-Thằng nhãi con kia! Sư phụ ta bảo mi ra đây cùng ta tử thí, mi nghe rõ chưa?

Tay vẫn phe phẩy cây quạt giấy, Đoàn Dự lắc đầu thong thả đáp:

-Sư phụ mi hả? Sư phụ mi thì mặc sư phụ mi. Sư phụ mi không phải là sư phụ ta. Sư phụ mi sai mi thì được. Sư phụ mi bảo mi đấu kiếm thì mi đã đấu lúc nãy rồi còn gì nữa? Chứ sư phụ bảo ta đấu với mi: một là ta không biết đánh kiếm, hai là ta sợ thua, ba là ta sợ đau, bốn nữa là ta sợ chết nên ta không đấu. Ta đã bảo không đấu là không đấu nghe chưa?

Mọi người nghe Đoàn Dự cho ra một tràng "sư phụ mi, sư phụ ta" với một giọng nửa ra hách dịch, nửa ra ồm ồm thì không sao nhịn cười được. Đám môn đồ của "Phản quang tróc ảnh" Song Thanh đạo cô vớ được cơ hội cười một trận thỏa thích, nhất là các cô nữ đệ tử cứ rũ ra mà cười ngặt nghẽo khiến cho bầu không khí trong nhà luyện võ sảng mát hẳn vẻ trang nghiêm.

Cung Nhân Kiệt điên tiết lên, hầm hầm chạy đến trước mặt Đoàn Dự, chĩa kiếm thẳng vào bụng quát:

-Có thật mi không biết kiếm pháp hay là mi giả vờ?

Đoàn Dự nhìn mũi kiếm chỉ còn cách bụng mình vài tấc, giá chỉ đưa nhẹ một phát là đâm thủng tim gan vậy mà nét mặt tuấn tú vẫn thản nhiên như không, chẳng chút chi lộ vẻ sợ sệt, ung dung đáp:

-Ta vừa giả vờ, vừa không biết thật.

Nhân Kiệt hùng hổ dần từng tiếng:

-Này này ta bảo! Mi đã tới cung Kiếm Hồ, núi Vô Lượng thì đừng hòng khoác lác rồi yên lành mà trở về! Mi là môn hạ ai? Kẻ nào đã sai mi đến đây ăn nói càn rỡ? Phải nói cho thật, không thì đừng trách mũi kiếm của lão gia là quá vô tình!

Đoàn Dự ngáp dài vươn vai, uể oải nói:

-Nào cung Kiếm Hồ, nào Vô Lượng kiếm nổi tiếng hào kiệt trong đám giang hồ, chẳng lẽ ta không động thủ và ở trước mặt quý vị tiền bối đây mi đâm chết ta sao?

Cung Nhân Kiệt cúi quá, không thể dần lòng được nữa, thu kiếm về giờ tay tát một cái thật mạnh vào má Đoàn Dự. Đoàn Dự hơi nghiêng đầu đi một chút nhưng không tránh nổi cái tát nổ đom đóm mắt ra, mặt sưng vù lên, năm vết ngón tay còn in rành rành trên má.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều chưng hửng, vì ai nấy đều tưởng Đoàn Dự tất có bản lãnh ghê gớm nên thần sắc lúc nào cũng thản nhiên, coi đối phương bằng nửa con mắt. Ngờ đâu Cung Nhân Kiệt giờ tay ra tát mà chàng không tránh kịp, thì ra chàng chẳng biết tý võ nghệ nào cả. Lại còn một điều làm cho ai nấy phải ngạc nhiên hơn nữa là: xưa nay chỉ thấy những tay võ nghệ siêu quần giả vờ ngớ ngẩn để trêu chọc đối phương, chứ chưa từng thấy ai không biết võ nghệ mà dám cả gan ngạo mạn bao giờ. Chính Cung Nhân Kiệt cũng không khỏi đứng ngây người ra một lúc rồi túm lấy ngực Đoàn Dự lôi đứng dậy quát mắng:

-Ta tưởng mi là người có bản lãnh, té ra chỉ là cái bị thịt.

Đoạn xô Đoàn Dự lăn kèn xuống đất. Đoàn Dự xoay mình thế nào lại va đầu vào chân bàn đánh thành một cái, mặt mũi sưng vù cả lên và tím bầm lại, trông thật đáng thương. Mã Ngũ Đức trong lòng không nỡ, chạy đến nâng dậy nói:

-Đoàn lão đệ đã không biết võ thì đến đây đùa rồn làm chi cho khổ thân? Tội nghiệp quá!

Đoàn Dự giờ tay lên sờ đầu, sờ trán vừa cười vừa nói băng quơ:

-Mình cứ tưởng nơi đây vui vẻ náo nhiệt đến xem chơi, té ra kiếm pháp phái Vô Lượng kiếm chả có gì đáng xem hết. Cả một lũ thầy trò chúng đều là phường khí cục nhỏ nhen, chẳng ra trò trống gì. Thôi đi về vậy!

Một tên đồ đệ nhỏ tuổi nhảy ra đứng chắn lại nói:

-Mi đã chẳng biết tí gì về võ công, giá cứ cụp đuôi mà đi thẳng thì việc gì sao dám bảo kiếm pháp bọn ta tầm thường? Muốn thoát khỏi chốn này không theo một trong hai điều kiện này không xong: một là cùng ta tỷ thí để nếm mùi kiếm pháp tầm thường của phái Vô Lượng; hai là đến trước mặt sư phụ dập đầu lạy tám lạy và hô to ba tiếng: "Thối lắm!".

Đoàn Dự đáp:

-Bảo thầy trò mi thối thì ai mà gửi được?

Gã đồ đệ trẻ tuổi nổi xung, giờ quyền ra toan thoi một quả đấm thối sơn, nào ngờ quả đấm mới ra nửa chừng bỗng một vật từ trên không rớt xuống, quán lấy cổ tay gã. Gã cảm thấy lạnh lạnh, mềm nhũn lại ngơ ngậy thì giật mình vội rút tay lại nhìn kỹ lại xem thì ra là một con rắn đỏ vằn xanh, trông mà phát khiếp. Gã hết sức vẫy tay cho nó rơi ra, nhưng nó bám rất chặt, không làm thế nào cho nó chịu buông ra. Chợt lại nghe tiếng Cung Nhân Kiệt la thất thanh:

-Trời ơi! Rắn! Rắn!

Mặt tái xanh, Nhân Kiệt thò tay vào trong cổ áo, sờ soạng sau lưng nhưng không nắm được, sợ quá hai chân nhảy loạn lên rồi vội vàng cởi áo ra.

Hai vụ xảy ra cùng lúc một cách đột ngột, mọi người còn đang kinh ngạc chợt nghe trên đầu có tiếng cười hích hích liền ngẩng lên nhìn, thì thấy một cô gái ngồi vắt vẻo trên xà nhà, hai tay cầm hai nắm... rắn. Cô gái này tuổi chừng 16, 17 toàn thân mặc y phục màu xanh, nét mặt tươi cười xinh như hoa. Cả hai tay cô có đến hơn chục con rắn nhỏ bé, con xanh, con sặc sỡ, xem ra toàn là rắn độc cả. Cô bé cầm rắn như thể cầm đồ chơi, không chút chi sợ hãi. Có mấy con nhoei ra bò cả lên mặt, lên mũi cô ra chiều âu yếm thân mật...

Mọi người đang mải nhìn cô bé, bỗng nghe Cung Nhân Kiệt cùng sư đệ vì quá sợ la hét om sòm, lại quay xuống nhìn hai gã. Đoàn Dự lúc đó cứ ngây người ra mà nhìn cô bé. Cô ngồi trên xà nhà, bỏ thông hai chân xuống, đu qua, đu lại ra vẻ ung dung lắm. Đoàn Dự trong lòng tự nhiên cảm thấy trù mến, lên tiếng hỏi:

-Cô nương! Phải chăng cô đã cứu tôi?

Cô gái hỏi lại:

-Mấy đứa độc ác nó đánh cậu, sao cậu không trả đòn chúng?

Đoàn Dự đáp:

-Tôi không biết đánh trả.

Bất thành lĩnh nghe một tiếng phập, Đoàn Dự cất đầu lên nhìn lại: Tả Tử Mục tay cầm thanh trường kiếm hãy còn chút vết máu, dưới đất con rắn đỏ đứt làm hai khúc, thì ra nó đã bị Tả chém chết. Còn Cung Nhân Kiệt, mình trần trùng trục ngồi dây giụa, một con rắn xanh đang bò trên lưng rất nhanh, Nhân Kiệt vỗ mấy lần đều sểnh, không sao bắt được.

Tả Tử Mục quát:

-Nhân Kiệt ngồi im! Không được động đậy!

Nhân Kiệt trở mắt ra nhìn: ánh kiếm lóe sáng, con rắn xanh cũng bị chặt làm đôi. Tả Tử Mục chém nhanh như điện, mọi người chưa ai kịp trông rõ mà xác rắn đã lặn dưới đất. Kỳ hơn nữa là lưng Nhân Kiệt không bị sây sát mảy may, nhát chém chỉ vừa vụn hết mình con rắn cho đứt đôi, thế mới tuyệt diệu! Mọi người vỗ tay reo hò nức nở khen tài Tả Tử Mục.

Đoàn Dự đằng hắng một tiếng rồi nói:

-Chém chết con rắn thì có chi là lạ mà làm nhộn lên thế?

Cô gái trên xà nhà quát to:

-Ô hay! Lão già râu rậm kia! Sao ngươi dám chém chết hai con rắn của ta? Ta không nể mặt ngươi nữa đâu!

Tả Tử Mục giận hỏi:

-Mi là con cái nhà ai? đến đây làm gì?

Hỏi vậy thì hỏi nhưng trong lòng không khỏi băn khoăn nghĩ thầm: con bé này ngồi trên xà nhà từ lúc nào mà bao nhiêu tay bản lãnh tuyệt luân không ai hay biết cả mới lạ chứ? ừ thì bảo rằng đầu óc mọi người đang mải chăm chú vào chuyện khác nhưng không thể để trên đầu có người nấp mà không hay biết được. Chuyện này đồn đại ra ngoài thì tiếng tăm phái Vô Lượng kiếm bị sút mẻ rất nhiều.

Cô gái vẫn bỏ thông hai chân xuống, đưa qua, đưa lại như để phô đôi hài màu lục thêu những đoá hoa cúc nhỏ, trên mũi hài đính một trái cầu con bằng nhung đỏ, rõ ra một đứa nhỏ ngây thơ.

Thấy cô bé không đáp, Tả Tử Mục lại nói:

-Nhảy xuống đây mau!

Đoàn Dự vội xen vào:

-Ấy không được đâu! Sao lại ngu thế! Cao như vậy mà bảo nhảy xuống để té chết người ta à?

Chàng vừa dứt lời, không ai nhìn được đều rũ ra mà cười. Mấy cô nữ đồ đệ phe Tây nghĩ thầm: cậu này trông có vẻ là một trang tuấn kiệt, sao lại ngớ ngẩn đến thế được. Cô gái kia đến ngồi trên xà nhà, thần không hay, quỷ không biết thì võ công đã đến mức tuyệt cao rồi, mà cậu ta lại bảo bắc thang cho cô xuống khiến ai nấy phải cười vỡ bụng.

Trên xà nhà cô gái nói chỗ xuống:

-Người có đèn ta hai con rấn, ta mới xuống đàm thoại với người!

Tả Tử Mục nói:

-Hai con rấn độc có chi đáng kể? Bắt đâu chả được?

Tả Tử Mục nói có vẻ đỡ gay gắt là trong thâm tâm lão nghĩ lung lăm: "Con nhỏ này dù chơi đùa được với rấn độc không sao, nhưng nó chỉ là đứa trẻ nít chả có gì đáng ngại. Chỉ e đằng sau nó còn có sư phụ, sư huynh hẵn là những tay ghê gớm".

Cô gái nghe Tả Tử Mục nói vậy liền bảo:

-Người tưởng dễ lắm ư? Thử đi bắt về cho ta xem nào?

Tả Tử Mục lại giục:

-Hãy xuống đây đã!

Cô gái nói:

-Ta không xuống đã sao?

Tả Tử Mục nói:

-Người không chịu xuống, tá sẽ kéo xuống.

Cô gái cười khanh khách nói:

-Người thử làm đi! Nếu kéo được ta ta cho là giỏi.

Tả Tử Mục nghĩ mình đường đường là một vị tôn sư đang ở trước mặt bao nhiêu tay anh chị trong phái võ lâm cùng các môn đồ chả lẽ lại đi giằng co với đứa trẻ nít bèn quay lại bảo Song Thanh đạo cô:

-Song Thanh sư muội! Sư muội cho một tên nữ đệ tử lên kéo cổ nó xuống đây!

Song Thanh đạo cô đáp:

-Môn đồ phe Tây chả có đứa nào giỏi khinh công cả.

Tả Tử Mục sầm nét mặt lại, toan nói nữa thì cô gái lại lên tiếng:

-Người không đèn ta hai con rắn thì đây ta cho người coi cái này hay lắm.

Nàng thò tay vào bọc lấy ra một vật tựa như cái đĩa bằng vàng lấp lánh, nhằm Cung Nhân Kiệt ném xuống. Nhân Kiệt tưởng là một thứ ám khí không dám giơ tay ra đón lấy, nhích chân trái sang một bên để tránh, bất ngờ cái đĩa vàng đó lại là một sinh vật, ở trên không ngoe ngoắt rồi chui tuột vào lưng mình. Bấy giờ hắn mới biết là một con rắn nhỏ sắc vàng. Con này linh hoạt vô cùng, chạy từ sau lưng ra trước ngực, lên đầu rồi chạy tứ tung trong khắp mọi nơi trong người gã.

Đoàn Dự thấy vậy cười nói:

-Hay lắm! Hay lắm! Con rắn chơi trò này thú tuyệt!

Kim xà bò mỗi lúc một nhanh thêm, nhanh đến nỗi toàn thân Nhân Kiệt chỉ thấy một màu vang rực. Bấy giờ Lăng Tiêu Tử đạo nhân chùa Ngọc Chân, núi Ai Lao như chợt nhớ ra điều gì, bất giác la thất thanh:

-Phải... phải chăng đây... đây là con Kim Linh, một trong Vũ huyết tứ linh?

Mã Ngũ Đức hỏi:

-Xin hỏi đạo huynh: Vũ huyết tứ linh là cái chi vậy?

Lăng Tiêu Tử biến sắc nói:

-Đây không tiện nói, xin để lúc khác.

Đoạn ngừng lên xà nhà nói với cô gái:

-Thưa cô nương! Lăng Tiêu Tử xin có lời chào!

Nói xong cúi đầu thi lễ. Cô gái tuy tay cầm rắn mà vẫn ung dung thò vào bọc lấy hạt dưa ra bỏ vào miệng nhìn Lăng Tiêu Tử mỉm cười không đáp.

Lăng Tiêu Tử quay lại nói với Tả Tử Mục:

-Xin kính mừng Tả huynh đã thắng cuộc so kiếm. Thôi bần đạo xin cáo từ vì có chút việc gấp phải đi ngay.

Rồi không chờ Tả Tử Mục trả lời, băng băng ra khỏi sảnh đường. Khi đi ngang qua bên cạnh Cung Nhân Kiệt, Lăng Tiêu Tử tránh xa ra, nét mặt đầy vẻ sợ sệt.

Đang lúc Tả Tử Mục nhìn con Kim xà, không hiểu là vật gì, Mã Ngũ Đức lại càng kinh ngạc hơn, nghĩ thầm: "Kiếm pháp phái chùa Ngọc Chân, núi Ai Lao kể vào bậc nhất trong các phái võ lâm tỉnh Vân Nam, Lăng Tiêu Tử đạo nhân xưa nay vẫn có ý tự phụ khinh người ra mặt, sao nay thấy con kim xà mà phải khựng khiếp?"

Nhất là đối với cô gái kia lại tỏ ra có thái độ khúm núm kính cẩn đến thế là nghĩa làm sao?".

Chợt nghe trong miệng cô gái thổi "phù phù" mấy tiếng, con kim xà bò lên má Cung Nhân Kiệt rồi lướt qua mắt, qua mũi. Nhân Kiệt thò tay ra bắt, nhưng rần thần lạnh lẽo vô cùng Nhân Kiệt không tài nào mó được vào mình nó thì còn bắt làm sao được.

Tả Tử Mục lại gần, thanh trường kiếm vụt phóng ra, con kim xà đang bò trên mắt trái Nhân Kiệt thấy mũi kiếm phóng tới liền co lại tránh khỏi. Mũi kiếm cũng chỉ tới ngoài da mí mắt mà thôi, nên không hề hấn gì. Tuy đâm không trúng kim xà nhưng người xem cũng phải thán phục Tả có biệt tài phóng kiếm, mũi kiếm chỉ vào sâu phân nửa là Nhân Kiệt phải lùi con người. Song Thanh đạo cô tự nghĩ "Kiếm thuật Tả huynh thật là quý khốc, thần sầu. Ta thực còn kém xa. Hãy nói một miếng "Kim Châm độ kiếp" vừa rồi, ta đâu có được tuyệt diệu như thế?"

"Chát chát chát chát". Tả Tử Mục lại chém luôn bốn nhát liền mà dường như con kim xà có mắt cả ở trên lưng nên nó tránh được hết, mỗi nhát chỉ khe chừng sợi tóc.

Cô gái gọi bảo:

-Lão già râu rậm kia! Kiếm pháp của người đã khá đấy!

Nàng lại chim môi thổi "phù phù". Con kim xà lập tức chạy xuống dưới ẩn, không nhìn thấy đâu nữa. Tả Tử Mục còn đang ngơ ngác, Cung Nhân Kiệt đập hai tay, hai chân loạn cả lên thì ra con kim xà đã chui vào trong quần gã.

Đoàn Dự vừa vỗ tay vừa cười ha hả nói:

-Bây giờ mới thật là mở rộng tầm con mắt. Hay tuyệt là hay!

Cung Nhân Kiệt vội cởi bỏ quần áo ngoài ra để hở cặp đùi mập mạp đầy lông lá. Cô gái vẫn vẻ mặt tự nhiên, chẳng e dè gì cả lên tiếng gọi to:

-Tên ác ôn kia! Tính mi thích áp bức người, sỉ nhục người, bây giờ ta làm cho mi trần như nhộng, thử xem mi có biết xấu hổ không?

Nàng lại thổi phù phù hai cái. Con kim xà dường như nghe hiểu lệnh truyền: một tia ánh vàng loé ra, nó chui ngay vào tận trong quần đùi Cung Nhân Kiệt. Trong nhà luyện võ sảnh có vô số thiếu nữ, Nhân Kiệt dù sợ chết cũng đành chịu chứ không sao cởi nốt chiếc quần đùi ra. Gã la lớn lên một tiếng rồi lão đảo chạy ra ngoài...

Cung Nhân Kiệt vừa chạy đến cửa sảnh đường, bất thành lình ngoài cửa cũng có người bước vào. Cả hai bên cùng vội quá thành ra đụng mạnh đánh "bình" một cái, Cung Nhân Kiệt bị đẩy ngược trở lại, còn người ngoài cửa bước vào đang ngẩng mặt lên trời bị hất ngã ngửa.

Tả Tử Mục nhìn thấy kêu lên:

-Dung sư đệ

Cung Nhân Kiệt quên cả con kim xà trong mình, vội chạy lại nâng sư thúc dậy. Đang nâng dở dang thì con kim xà khuấy động trong mình, Cung Nhân Kiệt la lên một tiếng, thò tay vào mò rấn, đành buông sư thúc ra cho té xuống. Trên xà nhà cô gái cười khanh khách nói:

-Ta chinh mi thế là đủ rồi!

Trong miệng cô lại xuy một tiếng dài, con kim xà ở trong quần đùi Cung Nhân Kiệt liền chui ra, rồi theo bờ tường chạy vút lên xà nhà, nhanh như chớp chuồn vào lòng cô gái.

Lần này Cung Nhân Kiệt nâng được sư thúc lên, cả kinh líu lưỡi gọi:

-Dung... Dung sư thúc! Sư... sư thúc làm sao vậy?

Tả Tử Mục chạy lại xem thì sư đệ mình hai mắt đã trợn ngược lên, mặt đầy vẻ căm phẫn và tắt thở mất rồi. Tả Tử Mục cả kinh vội làm mọi cách hô hấp nhân tạo, nhưng không sao cứu cho hồi tỉnh lại nữa...

Nguyên người này tên gọi Dung Nguyên Quy cùng học võ với Tả Tử Mục. Võ công tuy chưa bằng Tả nhưng so với Cung Nhân Kiệt thì còn hơn nhiều. Thế mà làm sao không tránh được cái đụng vừa rồi đã là chuyện lạ, nhất là đụng một cái mà chết thì lại càng vô lý hơn nữa. Tả Tử Mục biết đích là Nguyên Quy đã bị trọng thương từ trước lúc bước vào, vội tra xét vết thương. Vừa cởi áo ra đã nhìn thấy trên bụng Nguyên Quy có 12 chữ: "Giờ Tý đêm nay, đảng Thần Nông sẽ diệt phái Vô Lượng".

12 chữ nét thâm quầng ăn sâu lẩn vào trong da, không phải do bút mực viết ra, cũng không phải do mũi nhọn sắc vạch vào. Tả Tử Mục chú ý nhìn một lát, bất giác nổi giận đùng đùng, tay cầm thanh trường kiếm đập xuống đất, nghiêng răng quát to:

-Để rồi xem đảng Thần Nông diệt phái Vô Lượng hay là phái Vô Lượng sẽ diệt đảng Thần Nông? Thù này không trả sao phải giống người?

Nguyên 12 chữ kia viết bằng một thứ độc dược ghê gớm, thuốc độc ngấm xuống làm cho sắc da thâm lại. Tả Tử Mục xem hết các chỗ trong mình Dung Nguyên Quy, không thấy có chỗ thương tích nào khác nữa.

Xét nghiệm xong Tả Tử Mục gọi:

-Nhân Hào, Nhân Kiệt đâu? Mau ra ngoài xem có thấy gì không?

Cam Nhân Hoà và Cung Nhân Kiệt là hai đại đồ đệ Tả Tử Mục vội chống trường kiếm vâng lời sư phụ chạy ra.

Từ lúc đó nhà võ sảnh nhốn nháo cả lên, không ai ngó gì đến Đoàn Dự cùng cô gái trên xà nhà nữa, mãi xúm quanh xác Dung Nguyên Quy bàn bạc. Mã Ngũ Đức hỏi:

-Đảng Thần Nông ít lâu nay mỗi ngày một làm dữ. Tả Tử Mục cho ta hay vì sao lại kết mối thâm thù với tôn phái?

Tả Tử Mục thấy sư đệ bị thảm tử, lòng đau như cắt, ghen ngào đáp:

-Đầu đuôi câu chuyện vì hái thuốc mà ra. Mùa thu năm ngoái bốn tên hương chủ đảng Thần Nông đến cung Kiếm Hồ xin vào yết kiến và yêu cầu tôi cho chúng ra mé sau núi hái thuốc. Kể ra thì việc hái thuốc cũng chẳng có gì quan trọng, đảng Thần Nông lấy nghề hái thuốc làm sinh kế và trước nay vẫn không có thù hiềm gì với phái Vô Lượng cả. Nhưng chắc Mã Ngũ ca cũng đã biết, chúng tôi đâu dám tự tiện để người ngoài ra vào mé sau núi được, đừng nói đảng Thần Nông là chỗ sơ giao ngay đến các bạn hữu thân thiết cũng chưa để ai ra du ngoạn mé sau núi cả vì đó là quy luật của tổ tiên truyền lại nên bọn tôi không dám vi phạm. Ngoài ra chẳng có chuyện gì gây thù oán cả.

Đang lúc nói chuyện, một người từ ngoài cửa bước vào. Ngõ ai té ra là Lăng Tiêu Tử, ông bỏ ra đi từ lúc thấy con kim xà, giờ lại trở lại. Lăng Tiêu Tử vẻ mặt bơ phờ, trên má còn một vết máu dài, chiếc mũ đạo sĩ rơi đâu mất, đầu tóc bù xù, tỏ ra vừa trải qua một cuộc giao đấu kịch liệt và bị thảm bại.

Tả Tử Mục giật mình hỏi:

-Lăng Tiêu đạo... đạo huynh. Đạo huynh làm... làm sao thế?

Lăng Tiêu Tử hăm hăm đáp:

-Ở đời chưa từng thấy bọn nào đã man đến thế bao giờ. Chúng bảo không cho xuống núi... Thế rồi... một mình không địch lại với bốn năm đứa.

Tả Tử Mục hỏi:

-Phải chăng đạo huynh vừa đánh nhau với đảng Thần Nông?

Tiêu Tử nói:

-Đúng rồi bọn nó đã trấn giữ hết các ngã đường và bảo: từ giờ cho đến sáng rõ, bất luận là ai cũng không cho xuống.

Cô gái ngồi trên xà nhà cắn hạt dưa, vẫn lắc lư đôi chân bỏ thống bông cầm một hạt ném trúng giữa trán Đoàn Dự nói:

-Này cậu! Có ăn hạt dưa không? Lên đây chơi nhé!

Đoàn Dự đáp:

-Không có thang thì làm sao tôi lên được?

Cô gái đáp:

-Dễ lắm mà

Nói rồi cởi chiếc dây lưng màu lục, thả một đầu xuống bảo:

-Cậu nắm lấy đầu dây này để tôi lôi lên!

Đoàn Dự nói:

-Tôi nặng lắm, cô nương lôi không nổi đâu!

Cô gái cười nói:

-Thì hãy thử xem sao, không sợ té chết đâu!

Đoàn Dự nắm lấy đầu dây lưng, bất ngờ thấy lạnh buốt rồi sợi dây lại ngo ngoe, nhìn kỹ xem thì đầu có phải dây lưng mà là con rắn sống, mình dài và nhỏ, từ trên xuống dưới đều bằng nhau, mới trông sơ qua thì không ai biết là rắn. Cô gái cười khanh khách nói:

-Đây là con Thanh Linh, nó bền hơn cả dây sắt đấy, kiếm sắt chặt cũng không đứt, cậu nắm lấy mau!

Đoàn Dự đánh bạo đưa tay ra nắm lấy thì thấy ram ráp chứ không trơn tuột như rắn thường. Cô gái vừa dặn: "Nắm chắc nghe!" vừa nhẹ nhàng kéo Đoàn Dự bổng lên khỏi mặt đất, rồi cả hai tay rút luôn mấy cái, xách Đoàn Dự lên trên chiếc xà ngang. Đoàn Dự trông cô gái thu con Thanh Linh lại quấn vào thắt lưng ba vòng, rất lấy làm kính phục những vẫn sợ hãi hỏi lại:

-Con rắn này không cắn người hay sao?

Cô gái đáp:

-Ta có bảo cắn nó mới cắn, còn tự nhiên thì nó không cắn ai bao giờ. Cậu đừng sợ gì cả.

Đoàn Dự nói:

-Cô nương nuôi nó, nó quen một mình cô mà thôi.

Cô gái bảo:

-Không phải! Không quen cũng không sao, cậu sờ vào người nó mà xem!

Nói rồi cầm một con rắn trong tay trao cho Đoàn Dự. Đoàn Dự xua tay đáp:

-Không, không, tôi chịu thôi!

Vừa nói vừa lùi lại sau, nhưng vì ngồi không vững loạng choạng té nhào xuống. Cô gái nắm ngay được sau gáy kéo lên để ngồi tựa bên mình rồi cười nói:

-Thật cậu chẳng biết chút võ công nào cả, thế thì lạ nhỉ!

Đoàn Dự đáp:

-Có chi đáng lạ?

Cô gái nói:

-Không biết võ mà dám một mình đến đây, tất bị ác nhân bắt nạt. Cậu đến có chuyện chi?

Đoàn Dự thấy nét mặt cô có vẻ thân mật, nên tuy mới gặp lần đầu cậu đã coi như người trong nhà, muốn đem chuyện mình đến đây thuật lại, bỗng nghe có tiếng chân người từ ngoài cửa bước vào. Đoàn Dự nhìn ra xem ai thì là hai gã Cam Nhân Hào và Cung Nhân Kiệt.

-----oOo-----